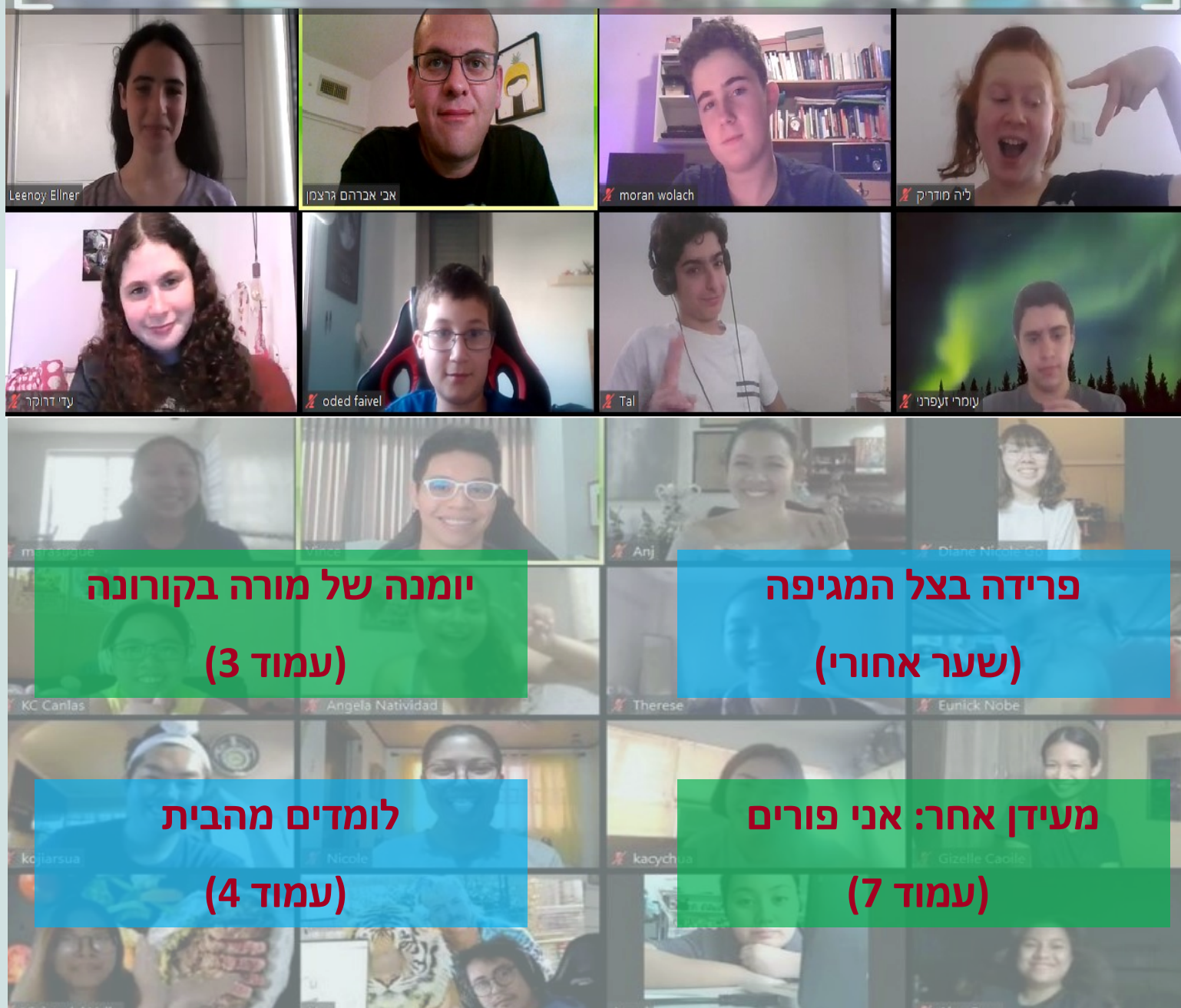

עיתון שז"ר

יוני 2020

קרוב רחוק: ימי קורונה בשז"ר

שז"ר המחדש.
הדמייה

ליהנות מהביחד/

דבר המנהלת

אנו מסכמים שנה שהתחילה באופן רגיל ומתוקן, אך ללא כל הכנה ו ה י ע ר כ ו ת מוקדמת שינתה את פניה, הציבה בפנינו מגבלות והנחיות. נגיף הקורונה השתלט עלינו והכתיב באגרסיביות סגר, ריחוק חברתי, שינויים התנהגותיים. עם הזמן, לקחנו מהתקופה גם היבטים חיוביים ולמדנו ליהנות גם מהביחד במסגרת הגרעינית, ולייעל את הלמידה באמצעות הטכנולוגיה. אחד הדברים שמאוד מעסיקים אותי הוא מה פספסנו, אנחנו המבוגרים ודאי נוכל להשלים את מרבית הדברים בעתיד, אך האם גם אתם, ילדים, תצליחו להשלים את החוויות שהתפספסו? אירועים מיוחדים כמו: בר מצווה שחלק מתלמידי ז' מתוכננים לחגוג ויאלצו לחגוג את האירוע המיוחד תחת הנחיות נוקשות, תלמידי שכבת ט' שמסיימים תקופת לימודים בחטיבה ויאלצו לציין את המאורע

במסיבה כיתתית מצומצמת וצנועה, מי מכם שפיספס תחרות מיוחדת שלא תחזור עוד לעולם. איזו הרגשה של החמצה... ותוהה אני כיצד נוכל לפצות את עצמנו או למצוא איזו חלופה.

גם בביה"ס ננסה בזמן שנותר להשלים פערים הן ברמת הלימודים, אך לא פחות בהיבטים החברתיים. נמצא חלופות למסיבת סיום ט' ולערב שורשים אותם נציין במסגרת הכיתתית, גם תעודת סיכום מחצית תותאם לרוח התקופה.

במהלך התקופה האחרונה מבנה ביה"ס שלנו עובר שיפוץ עומק שהצריך אף הוא שינוי משמעותי. חזרתם ללמוד כל שכבה במבנה אחר, כיתות חדשות, ללא כל המשאבים אליהם אנו מורגלים. וזו הזדמנות לברך אתכם על התנהגותכם המרשימה, על היכולת להסתגל לשינויים, על הכבוד למקומות ולמארחים - אנו מאוד גאים בכם. בתחילת השנה הקרובה נזכה כולנו ללמוד במבנה חדש ויפה, בו תוכלו

לממש את כל היעדים הלימודיים והחברתיים.

מבקשת לברך את שכבת ט' ולאחל לכם דרך צלחה. קחו עמכם את המיומנויות ואת הכלים שרכשתם והתוו עמם את המטרות החדשות אותם תציבו בתיכונים. עברנו אתכם שלוש שנים נעימות ומלאות חוויות וזיכרונות מתוקים.

מבקשת להודות לצוות החינוכי על הגמישות לצד המקצועיות. על הנחישות להצלתכם לצד הדאגה לרווחתכם, על הקולוגיות ועל היכולת להכיל כל כך הרבה שינויים בשנה אחת. אוסיף תודה להנהגת ההורים על התמיכה ועל השותפות. תודה מיוחדת ליו"ר ההורים, יפית גולדספט.

כולי תקווה שאת החופש הגדול תוכלו לנצל בחופשיות במינימום הגבלות, לצבור חוויות וליהנות. ולחזור באחד בספטמבר בריאים ומאושרים.

שלכם, יעל

מנהלת בית הספר: יעל יונוביץ; עורך העיתון: אבי גרצמן; הגהה: סיגלית מורצקי.
חברי מערכת: לינוי אלנר, טל חנין, יהונתן היימן, דפנה רסניק, תבור פז, נועם צלמון, גאיה לביא, גיא גולדברג, עדי דרוקר, ליהיא חברוני, איתן כהן, עומרי זעפרני, עודד פייבל, אגם אלעזרי, ליאל מטרסו

במוצאי שבת 14/3/2020 נכנסתי לראשונה לזום. ישיבות המורים, ישיבות רכזי המקצוע, וישיבות צוות הניהול הפכו ביום אחד מקוונות. הוכנסתי לתוך ריבוע וסומנתי בקו צהוב כשרשות הדיבור הועברה אליי. בהמשך הזמנתי גם תלמידים להפוך לריבועים ולנסות לצאת מהריבועים (מטאפורית) כדי לשתף, לשוחח, לחשוב יחד ובעיקר לתהות מתי כל זה ייגמר. ביום ראשון, 15/3, עוד הספקתי לבלות כמה שעות בבית הספר וזרקתי באוויר, שתוך שבועיים שלושה זה נגמר. מי חשב שיגיע חודש יוני ונספור חולים חדשים, נהיה מומחים בחקירות אפידמיולוגיות ונעיר לתלמיד בביתה שלא עוטה מסיכה.

משמעות חדשה/ דבר העורך

ריבוע, קו צהוב, מסיכה, מגיפה. איזה עולם משונה. מתוך העולם המשונה הזה הצלחנו לייצר עולם חדש, עולם בו מתקיים שיח דרך למידה מגוונות, דרך עולמות של בחירה, דרך מסכים, משחקים, מימים משעשעים והרבה אכפתיות. במהלך הקורונה גיבשנו בבית הספר את תפיסת הפל"א - פנאי, למידה, אכפתיות והזמנו את התלמידים והמורים לבחור מה ללמוד, איך ללמוד

וגם מתי. גם רוב הכתבות בעיתון שאתם קוראים כרגע נכתבו במסגרת אותו פל"א. חשבנו ביחד, חברי מערכת העיתון ואני, מה חשוב לכתוב על התקופה הזו. ביקשנו לתעד תחושות, מחשבות ותהיות. כדי שזה יהיה שלם ומעניין הזמנתי גם מורות להשתתף בכתיבת העיתון. גיליון זה של שז"ר הוא תיעוד של תקופה, הוא מסמך היסטורי שנוכל לפתוח בעתיד הקרוב והרחוק ולהיזכר. להיזכר ביכולת שלנו להשתנות בין רגע, להתמודד עם הקושי ולפעול יחד כדי לייצר משמעות מחודשת. קריאה נעימה!

אבי

התקשורת-מעבירה
מלא מידע על
כמה שזה מדבק ומלחיץ

אני שחייתי
די רגועה
לפני חמש דקות

מתוך משימת למידה מרחוק באזרחות. שירה מלאך, ט'2

מיומנה של מורה

מאת: מיכל אליאס וליאת לוי

בין לילה הפכתי למומחית זום, מומחית מודל, ופסיכולוגית אישית להורים ולתלמידים.

נאמר לנו שאנו צריכים לעבוד 50% ונראה לי שהם התבלבלו ושכחו להוסיף אחד לפני ה- 50%. כלומר 150% עבודה מרחוק (את ה- 50% הנותרים נחזיר בחופש הגדול). בעצם אני לא מורה למתמטיקה אבל גם לי החישוב נראה לא הגיוני.

ללמידה מרחוק אין שעות, כל היום מכינה משימות, מעבירה שיעורים בזום, עונה להודעות בוואטסאפ, בודקת עבודות, ממלאה משוב וביד "הפנויה" מכינה ארוחות לילדים.

ועכשיו קצת רצינות, לפתע נאלצתי לשנות את דרכי הלמידה לכאלה שמוכרים לי פחות. האינטראקציה

הישירה עם התלמידים, הקשר האישי שהוא מהות ההוראה נעלמו היישר אל תוך מסך הזום. זה לא פשוט לתקשר בתוך מערכת רובוטית ועדיין לדאוג, להתעניין, להכיל ולחבק את תלמידיי. קוסמת, כבר אמרתי?! את כל זאת ועוד עושה באהבה כי אני מחנכת בנשמה. המורה.

חיים בצל הקורונה

פרויקט עם מסיכה

געגוע/ עדי דרוקר, ח'6

כולנו מתגעגעים להרבה דברים. עכשיו כשאנחנו יושבים כל היום בבית, אני מתגעגעת לשגרה, אני מתגעגעת לחברים שלי, אני מתגעגעת בערך לכל פעילות שהיא מחוץ לביתי. אני בטוחה שיש עוד הרבה כמוני, אשר מתגעגעים לדברים שאף פעם לא חשבנו שנתגעגע אליהם. אף פעם לא חשבתי שאתגעגע לקום מוקדם כל בוקר וללכת לבית ספר, או להיות עמוסה אחרי הצהריים. לפני שהכל התחיל, הייתי בטוחה שאני מסוגלת לא לצאת מהבית במשך חודשים שלמים, אבל בעקבות המצב גיליתי שאני לא מסוגלת להישאר בבית אפילו יום אחד. (הטקסט נכתב בימי סגר הקורונה)

טירוף הקניות/ ליהיא חברוני, ח'1

כפי ששמתם לב הרבה אנשים קנו אוכל, נייר טואלט או ביצים בכמויות אדירות, וזאת כתוצאה ממשבר הקורונה, מהפחד שאם הם יצטרכו להיות בבידוד אז שיהיה להם מספיק במלאי. בנוסף לכך, שזה מכניס כסף לרשתות המזון נוצר מחסור. כמובן שזה היה מחסור זמני, מכיוון שאנשים רכשו את המוצרים הללו בכמויות עודפות, ובמחסני רשתות המזון היו מלאים מספיקים לכל אוכלוסיית המדינה. אנשים צריכים להפסיק עם הלחץ, לקנות פשוט את מה שהם צריכים מבלי לרכוש מלאים עודפים וכך לא יהיה מחסור לאף אחד, כי במצב כזה אנחנו צריכים לשמור על אחדות, על סולידריות חברתית ועל צרכנות נכונה.

לקראת העתיד/ טל חנין, ט'4

להרשות לעצמם לבזבז זמן ומשאבים על למידה מרחוק, כאשר הם יכולים להביא את התלמידים לבית הספר ולהמשיך בלמידה כפי שהיא כבר זמן רב. כבר מתחילת החופשה הבלתי צפויה שנחתה עלינו לפני כמה חודשים, הבנו כי החופשה הזאת לא תהווה רק זמן לשחק במחשב ולהתבטל. כל יום התבקשנו למלא טופס נוכחות, ובנוסף לבצע מספר מטלות במקצועות הנלמדים. אני בטוח שרבים מכם נתקלו בקשיים בעבודות בשל בעיות אינטרנט, אי שהתחלה הזאת מלאה הבנה במשימות או זמני הגשה במכשולים, כמו פרצות אבטחה שונים. אבל למרות החסרונות הבולטים שיש ללמידה מרחוק, עדיין מדובר בהתחלה, ואף אחד לא ציפה שביום אחד נעבור מלמידה רגילה בביתה, לישיבה מול המחשב בחדר שלנו. לדעתי, למרות החסרונות הרבים של הסגר, מערכת החינוך, לא רק בארץ, אלא בכל העולם לקחה הידיעה שהלמידה והעבודה צעד ענק קדימה לכיוון תקשוב. תחילה, בעולם, תקשוב מרחוק לא היה נפוץ ורק במקומות מעטים ובימים מסוימים למידה מסוג כזה הייתה מתקיימת. זאת משום שבתוכם עוד דבר בלתי אפשרי או מסורבל. שבתוכם ספר בעולם לא יכלו הבידוד עזר לקרב את העתיד.

איך החיים הכלליים שלנו בשנתיים הבאות עד מציאת חיסון לנגיף יראו? קחו לעצמכם רגע ונסו לענות לעצמכם תשובות בראש. האם עדיין יהיו חוקים וסגר כמו עכשיו? אנשים ימשיכו להקפיד על היגיינה יותר משמעותית? האם הנגיף יחזור ובגדול יותר? איך יראו הלימודים במהלך המצב? האם במשך השנים הקרובות נצטרך ללמוד בקבוצות קטנות ואפילו לא להגיע כמעט לבית הספר, האם יהיו בשנים הקרובות הופעות ואירועים לקהל גדול? ליה מודריק, (ט'4) מבקשת לשאול מה יהיה?

ללא קהל/ גיא גולדברג ח'2

כפי שכולם יודעים, הקורונה הגיעה לישראל במכה רצינית ופגעה גם בעולם התיאטרון ובאמנים. אני גיא, בן 13.5 שמשחק על במות התיאטרון ערב ערב ונהנה מזה כל פעם מחדש. אבל כשהקורונה הגיעה, הכל נהיה שקט פתאום. אין שום הצגות, הופעות, משחקים ועוד. אני אמנם עדיין ילד ואין לי עדיין עבודה, אבל בואו נחשוב שנייה על האמנים, על השחקנים, שזוהי העבודה היחידה שלהם והקורונה פשוט גרמה להם להפסיק לעבוד ופגעה להם בפרנסה שלהם. הם כרגע לא עובדים, לא מכניסים כסף להם ולמשפחה ופשוט לא מתפרנסים. כך גם הזמרים, המפיקים, התאורנים, השדרנים וכל הצוות שעומד מאחורי כל מופע וכל הצגה. זה קשה! זה פוגע בהרבה דברים ואף אחד עדיין לא יודע מה לעשות. באמצע יוני אמרו שהתיאטראות בארץ יחזרו לפעולה, אבל בינינו, למי יש אומץ אחרי מגפה כל כך קשה לבוא להתקהלות גדולה? זאת בעיה בלי פתרון. אני כל יום חושב עליהם, על אותם אנשים שכרגע לא יודעים מה לעשות. התחושות שלי קצת אבודות, אני מאוד עצוב שכרגע אני לא יכול להמשיך לעשות את מה שאני אוהב ויותר מזה, אני עדיין לא יודע מתי נחזור. נחזיק אצבעות שאולי בקרוב.

נצא בסדר/ איתן כהן, ז'4

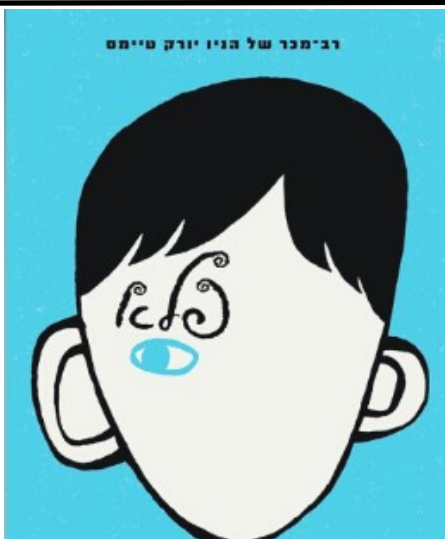
העולם ישתנה לטובה בעקבות הקורונה. אין לי ספק! אבל נשאר לרגע את כל העולם בצד ונתמקד בבית הספר. נכון שיכול להיות שפספסנו חלק מחומר הלימוד, יכול גם להיות שהמורים היו עמוסים ולא יכלו לתכנן הוראה של חומר חדש. אבל בואו נהיה אופטימים. הטכנולוגיה שפגשנו בימי הקורונה כאן כדי להישאר, והיא תביא עלינו טוב. הטכנולוגיה הזו תעודד מורים חדשים לאמץ שיטות הוראה חדשות, מה שיעזור לנו התלמידים להתמודד טוב יותר עם טכנולוגיה ועם חומר הלימוד. אנחנו נצא "בסדר" בעקבות "הסגר". אין לי שום ספק!

אחרי הקורונה/ מורן וולך, ט'2

לאחר שהקורונה תעבור וכולם יוכלו להתהלך ברחובות ולחזור לבתי הספר ולעבודות, רוב האנשים כנראה עדיין יצטרכו ללכת עם מסכות ועם כפפות. לאחר הקורונה אנשים ישמרו יותר על היגיינה ויזהרו הרבה יותר. אנשים רבים התייחסו לקורונה כ"נס משמיים", אני מאמין שבעקבות ה"נס" הזה אנשים ידאגו יותר לסביבה ולסובבים אותם בכבוד רב יותר. אנשים יתחילו לעבוד מהבית, מכיוון שבעקבות הקורונה אנשים הבינו שהעבודה מהבית לא מזיקה ואפילו מוסיפה לעבודה עצמה. בעקבות הקורונה יכול להיות שבני האדם הרוויחו לעצמם עוד כמה שנים על פני כדור הארץ, רק בגלל הפסקת התנועה הציבורית והירידה המשמעותית בהתקדמות ההתחממות הגלובלית.

אוכל טוב/ עומרי זעפרני, ז'4

בעקבות הקורונה הרבה אנשים התחילו פחות ופחות להזמין אוכל ממסעדות ואנשים התחילו ללמוד לבשל בבית. בתור אחד שמבשל כל יום מתוך הנעה אישית אני מאוד הופתעתי מהפרויקט של "קשת 12", "ישראל מבשלת יחד". השפים שאנחנו מכירים מהטלוויזיה הופיעו בשידור חי ולימדו אותי ואתכם לבשל ממיטב המתכונים שלהם. התוצאה הייתה שאלפי ישראלים בישלו יחד איתם, תוך שהם שואלים אותם שאלות ומשתפים בתמונות התבשילים. אני מאמין שעכשיו אנחנו נבשל יותר ויותר בבית. בתאבון!

מצעד הספרים של שז"ר

עשרת הגדולים: נשים קטנות, פלא, גוסט, הורייזן, מבצע מנהטן, קלע הכסף, מאה ימים עם אפריל, קייט ואני, מבצע ברלין, מפוצלים

מקצבים שונים

תתארו לכם בית ספר בו כל אחד יתעורר מתי שטוב ונוח לו, יתארגן בקצב שלו, ילמד את הנושאים שמעניינים אותו, בזמן שלו, בקצב למידה שלו, אצל המורה שאליו הוא הכי התחבר. לא תהיה משמעות לגודל הכיתות כי לא יהיו כיתות, הכל יהיה מקוון. כל אחד ילמד לבד או בקבוצה לפי מה שנוח לו. השיעורים יהיו מעניינים ויותאמו לכישורים שתלמידים יצטרכו בעתיד. כל זאת נשמע קסום ומושלם, לתלמידים ולמורים. למרות כל הפנטזיות על בית הספר העתידי, בתקופת הקורונה מצאתי את עצמי מתגעגעת לבית הספר, לתלמידים\ות, לצוות החינוכי. עם כל האוטופיה שבדבר, הקורונה הוכיחה שלבית הספר יש תפקיד חשוב ולא רק בהקניית ידע. בית ספר הוא מקום חברתי. מקום בו מכירים חברים, מקום בו לומדים לעבוד גם עם מי שפחות מסתדרים איתו, מקום שמלמד אותנו להסתנכרן לאנשים במקצבים שונים משלנו, מקום שמגשר על פערים חברתיים וכלכליים.

זה יעזור?

אם כך, אולי כדאי לשמור על איזון, למצוא את הדגם המדויק, המאוזן, שמשלב למידה מרחוק, ולימודים מעשיים חברתיים. האם תקופת הקורונה תגרום למערכת החינוך להפיק לקחים ולהאיץ את צעדיה אל עבר העתיד? האם השינוי הזה יקרה רק בעתיד, כאשר התלמידים של היום יהיו מקבלי ההחלטות של המחר או שמא עליי לכתוב כבר עתה מכתב אל מערכת החינוך, ולהציג לה את דרישותיי ואת המלצותיי, מהתנסותי בשטח מתקופת הקורונה? האם טקסט אחד של מורה אחת יעזור לשנות מערכת שלמה? ואולי כשמקבלי ההחלטות יקבלו את מכתבי, הם יתוה לעצמם, האם זה אכן כך וגם התלמידים יסכימו עם מכתבי או שזו מורה אחת אי שם שפשוט מפנטזת יותר מדי?!

הטכנולוגיה שתאפשר את זה, אם באינטרנט יש את כל המידע, אז למה לא משנים את השיטה, למה יש עדיין בית ספר?

לבנות מחדש

כבר שנים שמערכת החינוך מנסה לערוך שינויים במערכת. לצערנו, אין מישהו מספיק אמיץ לערוך שינויים מספיק דרמטיים במערכת החינוך. לשר החינוך יש אחריות על יותר משני מיליון תלמידים. אם המהלך שהוא יוביל יתברר כטעות, יותר מדי ילדים ישלמו את המחיר. לכן מערכת החינוך מנסה להתקדם בצעדים קטנים, זהירים ואיטיים. יש שיגידו איטיים מדי. תוך כדי ההתנסויות, המערכת מפיקה לקחים מהמהלכים שנעשים. חלק מהצעדים שהמערכת עושה זה שילוב טכנולוגיות בשיעורים, עורכים ניסויים בשיעורים מקוונים כמו שרובכם\ן כבר חוויתם\ן.

הקורונה שינתה את כללי המשחק. המערכת נאלצה, בעל כורחה, ליישם בבת אחת הרבה שינויים. תלמידים ומורים ברחבי העולם התנסו בחווית למידה והוראה אחרת. אני אישית מאוד ניהנתי. בשיחה שערכתי עם תלמידים רבים ומורות אחרות גיליתי שאני לא לבד. היכולת לקום בשעה שנוחה לי, לעבוד בקצב רגוע, לנהל את הזמנים לפי השעות שנוחות לי, ללכת לשירותים כשאני צריכה, לאכול כשאני רעבה, לנוח כשאני עייפה, ליצור שיעורים יותר מעניינים בטכנולוגיות שונות, להצליח להגיע כמעט לכל תלמיד ותלמידה שצריכים עזרה, גם אם זה באיחור. ללמד בקצב שמתאים לכל תלמיד. זו חווית הוראה ולימוד פשוט מהנה. אין ספק שבהתחלה זה אתגר. תוך זמן קצר נאלצתי ללמוד בבת אחת הרבה תוכנות, לבנות מחדש מערכים שלמים וללמוד לתקשר עם תלמידים ומורים בצורה, שעד התקופה הזאת לא הרגישה לי כל כך טבעית. פתאום מכמה שעות בבוקר, ההוראה לא הפסיקה משבע בבוקר עד עשר בלילה. התקופה הזאת גרמה לי לתהות על עתיד בתי הספר.

לקראת חג הפסח הבנתי שעליי לבשל לעצמי ארוחה לליל הסדר, מכיוון שההורים שלי, שנמצאים באוכלוסיית סיכון, לא יכלו להפגש עמנו ולערוך את ארוחת ליל הסדר ביחד. מי שאי פעם טעם מאכלים שבישלתי, יבין את גודל האסון ואת העצב שתקף אותי. אמא שלי, במטרה לעודד אותי, הצליחה אחרי כמה הסברים סבלניים במיוחד, להתחבר לזום וללמד אותי מרחוק איך מכינים את המנה האהובה עליי בליל הסדר, "מרק קניידלעך". בזמן שהמתנו שהמרק יהיה מוכן ויבעבע, זכרנו איך לפני כמעט עשור טסתי לטייל לבד בדרום אמריקה. באותה תקופה לרוב האנשים כבר היו פלאפונים, אבל סמארטפון היה רק לעשירים ובטח שלא רצית להסתכן ולקחת אחד כזה איתך לטיול, על מנת שלא יהרס או שישדדו אותו ממך. וכך, טסתי לי הרחק מהמשפחה והחברים לכמה חודשים. אם רציתי להיות בקשר איתם, הייתי צריכה לחפש חנות מיוחדת. בחנות הזו היו אינטרנט ומחשבים, עליהם היתה מותקנת תוכנת "סקייפ" ורק ככה יכולנו לדבר, שיחה מקוטעת מאוד. כל דקת אינטרנט עלתה כמעט שקל, כך ששיחה של דקות בודדות עם המשפחה פעם בשבוע או שבועיים הספיקה לגמרי. מי היה מאמין שעשור אחר כך, אני אראה בוידאו את אמא שלי מלמדת אותי מרחוק איך מכינים מרק, ועוד שיצא מוצלח.

הטכנולוגיה קיימת

אם אמא שלי ואני הצלחנו לעבור שיעור מרחוק, למה שהתלמידים לא ילמדו מרחוק? כבר שנים שמדברים על שינויים שחייבים להיעשות במערכת החינוך. הכיתות מרובות בתלמידים ובתלמידות. לכל תלמיד ותלמידה יש קצב למידה שונה, דרך לימוד שונה, תחומי עניין שונים, ושעות ריכוז שונות שמהן התלמיד יוכל להפיק את המיטב. מורה אחת בכיתה מתקשה להצליח לבנות וללמד שיעור שיתאים לכל כך הרבה תלמידים, מבחינת רמה, קצב ועניין. כבר שנים שיש הסכמה גורפת שכולם סובלים מזה. התלמידים והתלמידות, המורים והמורות, ההורים ובכלל כל הצוות החינוכי. אם בתקופתנו כבר יש את

אני פורים: תמונות מעידן אחר

A large group of students, mostly young adults, are posing for a group photo in a paved school courtyard. They are arranged in many rows, with some sitting on the ground in the front and others standing behind them. Many of the students have their arms raised in the air, suggesting a celebratory or enthusiastic mood. The courtyard is surrounded by trees and a low wall with some colorful murals. In the background, there are more trees and a fence.

שני מטר מהתיכון

מאת יהונתן היימן ולינוי אלנה, ט'3

להיות עוד פעם ה"קטנים". אנחנו יוצאים לדרך חדשה בתיכון. כיתות חדשות, חברים חדשים, מורים חדשים, מגמות, בגרויות, מסע לפולין, שיעורי נהיגה, הכנה לצה"ל... הכנה לצה"ל!! ההתרגשות בשיאה. אנחנו מתקרבים בעוד צעד לחיים האמיתיים. היום יכולים לומר ששז"ר העניק לנו כלים מרובים במשך כל שלוש השנים, אשר בזכותם אנחנו מרגישים יותר מוכנים לצאת לדרך החדשה, המפחידה אך המרגשת גם כן. ולכן, על כל מה שעשיתם בשבילנו, על כל העזרה שהענקתם לנו, על כל מילה טובה בזמן הנכון, אנו רוצים להודות לכם. תודה על האוזן הקשבת, על התמיכה, על המשפט הנכון ברגעי משבר, על הדחיפה להמשיך ולהתקדם בכל הכוח. על המוטיבציה להצליח, ועל כל הערכים שהטמעתם לנו. כמובן, שאנחנו גם מודים לכם על הבחנים, על שיעורי הבית, ועל כל העבודות הרבות מספור שלא היינו יכולים לצאת לחופשה בלעדיהן. אבל האמת, אנחנו יודעים שהכל מאהבה ומדאגה. ולסיום סיומת, סליחה שהיינו לפעמים פטפטנים ונודניקים, שלא תמיד הקשבנו, וגם עבדנו יותר מדי בעבודת צוות. אבל איך אומרים, המורים קוראים לזה העתקה, אנחנו קוראים לזה עבודת צוות.

תודה על הכל!

עבור תלמידי כיתה ט', העולים לתיכון, התקופה הזו היתה אמורה להיות תקופה מרגשת. במצב הרצוי היינו אמורים להיות בחזרות לטקס הסיום, לצאת למסע כוכב, ולבלות זמן עם חברינו לפני שדרכינו מתפצלות. במצב המצוי, הגיעה הקורונה. כולנו היינו בבתיים, למדנו מרחוק, בקושי נפגשנו, ועל טיולים וטקס סיום אין על מה לדבר.

ועכשיו? עכשיו אנחנו נפרדים מבית הספר, מהמורים ומהחברים שליוו אותנו במשך שלוש השנים האחרונות. שנים משמעותיות, בהן צברנו חוויות, צחקנו, בכינו, רבנו, השלמנו, ניהלנו דיונים, לא הסכמנו, למדנו לא להסכים, הצטלמנו, טיילנו, החכמנו, השתנינו, ויותר מכל התבגרנו. קשה לנו לדמיין שנאלץ לסכם תקופה כה משמעותית בחיינו בטקס סיום בזום. עוד יותר קשה יהיה להיפרד מאנשים כה חשובים בחיינו שליוו אותנו שלוש שנים, במרחק שני מטרים. לכל סוף יש התחלה. מי היה מאמין אי שם בתחילת שנת הלימודים תשע"ז, עוד כשהיינו חבורת ילדים קטנים, זרים אחד לשני, ונכנסו בשערי בית הספר החדש עם התרגשות וחשש, שככה תסתיים התקופה. הנה אנחנו, שלוש שנים אחרי, מגובשים יותר מאי פעם, הבוגרים והמנוסים של בית הספר. הפכנו לאנשים קטנים. לנערים ולנערות בוגרים ואציליים. הנה, הגלגל מסתובב לו והגיע הזמן להתחיל שוב מחדש,